

Benno L.

Achtergrondinformatie en uitkomst

Het Openbaar Ministerie eiste tien jaar celstraf plus tbs met dwangverpleging. De rechtbank in 's-Hertogenbosch veroordeelde de zwemleraar in 2010 tot zeven jaar celstraf. Volgens de rechtbank is bewezen dat Benno L. drie meisjes heeft aangerand, bij 37 meisjes ontuchtige handelingen heeft verricht, drie meisjes heimelijk heeft gefilmd en kinderpornografisch materiaal heeft gemaakt en in bezit had.

Het Openbaar Ministerie ging hierop in hoger beroep, waarna het gerechtshof de man in 2011 tot een gevangenisstraf van zes jaar veroordeelde. Het gerechtshof hield hierbij rekening met de vele publiciteit waar Benno L. onder geleden heeft.

In juni 2013 kwam Benno L. vrij, nadat hij twee derde van zijn straf had uitgezeten. Hij kreeg een gebiedsverbod voor de elf Brabantse gemeenten waar zijn slachtoffers wonen. Later dat jaar moest Benno L. weer enkele maanden de cel in, omdat hij zich niet hield aan de voorwaarden van zijn voorwaardelijke vrijlating. Begin 2014 is hij weer vrijgelaten.

Thijs H.

Achtergrondinformatie en uitkomst

De rechtbank in Maastricht veroordeelde Thijs H. tot 18 jaar gevangenisstraf en tbs met dwangverpleging voor de drie moorden. Thijs H. pleegde de moorden in een psychose; hij had via berichten de opdracht gekregen te moorden, anders zou zijn familie iets ergs overkomen. Deskundigen van het Pieter Baan Centrum adviseerden de verdachte volledig ontoerekeningsvatbaar te verklaren. De rechtbank oordeelde de verdachte verminderd toerekeningsvatbaar. Daardoor kon de rechtbank niet alleen tbs, maar ook een gevangenisstraf opleggen.

Thijs L. ging tegen de uitspraak in beroep. Het gerechtshof in 's-Hertogenbosch veroordeelde hem daarna tot een gevangenisstraf van 22 jaar en tbs met dwangverpleging. Het Gerechtshof achtte hem, net als de rechtbank, verminderd toerekeningsvatbaar.

Thijs L. ging daarna in cassatie bij de Hoge Raad tegen de uitspraak van het gerechtshof. Zijn advocaten bepleitten dat Thijs L. niet met voorbedachte raad heeft gehandeld en dat zijn handelen hem in het geheel niet kan worden toegerekend. De Hoge Raad ging hier niet in mee, waardoor de veroordeling van het Gerechtshof bleef staan.

Puttense moordzaak

Achtergrondinformatie en uitkomst

De rechtbank in Zutphen veroordeelde de twee verdachten eind 1994 voor de moord op en de verkrachting van Christel Ambrosius. De mannen werden veroordeeld tot 10 jaar cel.

De verdachten gingen daarna in hoger beroep bij het gerechtshof en in cassatie bij de Hoge Raad. Deze bevestigden het vonnis van de rechtbank. Na de veroordeling van de mannen kwam er veel kritiek op het politieonderzoek. Uiteindelijk kwamen de twee mannen in 2002 vrij, na het uitzitten van twee derde van hun straf. Ze dienden toen een zogenaamd revisieverzoek in en in 2001 besloot de Hoge Raad dat het proces moest worden heropend. In 2002 werden de twee veroordeelden uiteindelijk vrijgesproken.

In 2008 werd een nieuwe, derde verdachte aangehouden op basis van een DNA-match: Ronald P. Hij had zijn partner

mishandeld en moest hiervoor DNA afstaan. Dit bleek overeen te komen met het DNA op het lichaam van Christel Ambrosius. Ten tijde van de moord bleek hij ook in Putten te wonen. Ronald P. werd (na hoger beroep en cassatie) veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 jaar en 6 maanden.

De Puttense moordzaak staat vanwege de onterechte veroordeling van Viets en Du Bois bekend als een van de grootste gerechtelijke fouten van de laatste decennia in Nederland. In 2021 bood de destijds demissionair minister van Justitie Grapperhaus tijdens een debat in de Tweede Kamer excuses aan aan de Viets en Du Bois.

Overigens ontkent óók Ronald P. dat hij Christel Ambrosius zou hebben verkracht en vermoord. Hij beweert in het geheim een seksuele relatie met haar te hebben gehad.

Deventer moordzaak

Achtergrondinformatie en uitkomst

Ernest Louwes werd in 2000 vrijgesproken door de rechtbank. Het Openbaar Ministerie ging echter in beroep en het gerechtshof veroordeelde Louwes datzelfde jaar tot een gevangenisstraf van 12 jaar. Louwes ging in cassatie, maar dit werd verworpen.

In 2003 waren ontdekte fouten in het onderzoek reden om de uitspraak te herzien, waardoor Louwes tijdelijk vrij kwam. Hoewel het oorspronkelijke bewijs hierbij uiteindelijk werd verworpen, leidde opgedoken DNA-materiaal in februari 2004 tot bekrachtiging van de eerdere uitspraak. Sindsdien zijn er nog meer onderzoeken uitgevoerd. Deze hebben echter tot op heden geen ontlastend bewijs opgeleverd dat voor de Hoge Raad aanleiding was om een nieuw herzieningsverzoek toe te wijzen.

Bij een aantal mensen blijft echter het vermoeden heersen dat er met Louwes' veroordeling sprake is van een gerechtelijke fout. Voornamelijk Maurice de Hond speelde hierop in en hij wees tevens iemand anders aan als schuldige. Voor die verdachtmaking heeft justitie tot op heden geen bewijs gevonden. Uiteindelijk is De Hond zelf veroordeeld wegens smaad.

In 2009 kwam Louwes vrij.

Schiedammer parkmoord

Achtergrondinformatie en uitkomst

Op 29 mei 2001 werd Cees B. door de rechtbank Rotterdam veroordeeld tot een celstraf van 18 jaar en tbs met dwangverpleging. Dit was voor de hierboven beschreven zaak, maar ook voor eerder gepleegde ontucht met een minderjarige jongen en een poging een kind tegen betaling seksuele handelingen bij hem te laten verrichten. De rechters kwamen uiteindelijk tot de conclusie dat geen enkel bewijsmiddel in de zaak op zich zelf overtuigend genoeg was, maar dat ze in combinatie met elkaar onweerlegbaar zouden zijn.

Cees B. ging in hoger beroep, maar het gerechtshof bevestigde de eerdere uitspraak van de rechtbank. Een cassatieberoep en een herzieningsaanvraag bij de Hoge Raad werden beide verworpen.

In 2004 kwam het bericht dat een andere man het misdrijf had bekend aan de recherche: Wik H. In 2005 werd deze man voor de zaak veroordeeld. Cees B. werd vrijgelaten. In 2005 werd de Commissie-Posthumus ingesteld om de toedracht van de gerechtelijke fout te onderzoeken.

Ina Post

Achtergrondinformatie en uitkomst

Ina Post werd in 1986 tot 6 jaar cel veroordeeld door de rechtbank. Het gerechtshof bevestigde dat oordeel. De Hoge Raad heeft een groot aantal herzieningsverzoeken afgewezen.

De Hoge Raad bepaalde in 2009 dat de zaak over moest. Behandeling vond plaats door het gerechtshof in Den Bosch.

Op 6 oktober 2010 werd Ina Post door het gerechtshof alsnog vrijgesproken.

Rijswijkse stoeptegelmoord

Achtergrondinformatie en uitkomst

De rechtbank achtte alle vier verdachten schuldig. De twee hoofdverdachten (Davy V. en Jeroen van G.) worden veroordeeld tot 6 en 5 jaar gevangenisstraf. De andere twee verdachten (Frederik B. en Stephan H.) werden beiden veroordeeld tot 3 jaar gevangenisstraf.

De twee hoofdverdachten en één van de medeplegers (Frederik B.) gingen in hoger beroep. De twee hoofdverdachten werden door het gerechtshof in Den Haag tot dezelfde straf veroordeeld als bij de rechtbank, maar de medepleger werd vrijgesproken door het gerechtshof. Hij heeft de tegel niet gegooid en er zou geen bewijs zijn dat hij instemde met het gooien van de stukken tegel. Het Openbaar Ministerie ging hiertegen in cassatie bij de Hoge Raad, maar dat werd verworpen.

Joran van der S.

Achtergrondinformatie en uitkomst

Joran van der S. werd op 13 januari 2012 veroordeeld tot 28 jaar gevangenisstraf wegens de moord en moest ook een geldboete betalen. Na het uitzitten van zijn straf moet hij Peru verlaten. In hoger beroep werd het vonnis van de rechtbank bekrachtigd.

Lucia de Berk

Achtergrondinformatie en uitkomst

Op 24 maart 2003 werd De Berk door de rechtbank in Den Haag veroordeeld tot levenslange gevangenisstraf voor de moord op vier patiënten en pogingen tot moord op drie patiënten. Bij de uitspraak werd een waarschijnlijkheidsberekening gebruikt, die leek uit te wijzen dat er een kans van 1 op 342 miljoen bestaat dat een verpleegkundige bij zoveel van de overlijdensgevallen dan wel reanimatie-incidenten betrokken is.

Zowel het Openbaar Ministerie als De Berk gingen in hoger beroep. Lucia de Berk werd door het gerechtshof schuldig verklaard aan zeven moorden en drie pogingen tot moord. Zij kreeg in hoger beroep niet alleen levenslang opgelegd, maar ook tbs met dwangverpleging.

Lucia de Berk ging in cassatie bij de Hoge Raad. Die besliste op 14 maart 2006 dat de combinatie van levenslange gevangenisstraf en tbs niet mogelijk was. Op 13 juli 2006 werd De Berk door het gerechtshof in Amsterdam opnieuw tot levenslang veroordeeld.

Er waren echter twijfels over de schuld van De Berk. De Commissie Evaluatie Afgesloten Strafzaken (CEAS) bracht op 29 oktober 2007 aan het Openbaar Ministerie het advies uit om een herzieningsverzoek bij de Hoge Raad in te dienen. De commissie adviseerde de rechtszaak tegen Lucia de Berk te herzien wegens door justitie onjuist geïnterpreteerde en op onvoldoende gegevens gebaseerde deskundigenverklaringen, wegens onjuiste toxicologische conclusies, alsmede wegens de constatering dat Lucia de B. te snel als verdachte was aangemerkt en er te weinig rekening was gehouden met alternatieve scenario's.

Op 7 oktober 2008 bepaalde de Hoge Raad dat de zaak tegen Lucia de Berk heropend moest worden. Op 14 april volgde de uitspraak van het gerechtshof in Arnhem: Lucia de Berk was onschuldig.